



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Olgou Stránskou v právní věci žalobce: **D. J.**, nar. , státní příslušnost , t.č. Z. B. J., B., zastoupený Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Slezská 1, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, PS 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2014, č. j. OAM-81/LE-BE03-PS-2014, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2014, č. j. OAM-81/LE-BE03-PS-2014, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2014, č. j. OAM-81/LE-BE03-PS-2014, jímž mu byla podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců v Bělé – Jezové, Bělá pod Bezdězem (dále jen „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 2. 9. 2014.

Toto rozhodnutí žalobce napadá žalobou, v níž namítá porušení ustanovení § 2, § 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu a čl. 5 a čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „Úmluva“).

Žalobce namítá, že žalovaný nesprávně aplikoval ustanovení § 46a zákona o azylu, neboť se dostatečným způsobem nevěnoval zhodnocení toho, zda jsou skutečně splněny zákonné předpoklady pro vydání napadeného rozhodnutí. Uvedl, že je přesvědčen, že žalovaný pochybil, neboť nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek. V této souvislosti odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č.j. 3 As 4/2010 – 151. Skutečnost, že se na území České republiky nacházel neoprávněně a že mu bylo uloženo správní vyhoštění, sama o sobě neodůvodňuje závěr o jeho nebezpečnosti pro veřejný pořádek. Poukázal na to, že Nejvyšší správní soud kritizuje praxi, kdy správní orgán považuje cizince s uloženým správním vyhoštěním automaticky za nebezpečného pro veřejný pořádek. Nejvyšší správní soud vyžaduje od správního orgánu, aby při aplikaci ust. § 46a zákona o azylu zohlednil i jiné faktory, než uložené správní vyhoštění a řádně odůvodnil, v čem konkrétně spatřuje nebezpečnost žadatele pro veřejný pořádek. Konkrétně musí správní orgán zohlednit při svém rozhodování rovněž individuální okolnosti života cizince a přihlídnout také k jeho celkové životní situaci. Žalobce má za to, že v jeho případě se správní orgán právě těmito faktory vůbec nezabýval. Zejména se nezabýval délkou pobytu, osobními poměry a stupněm integrace na území České republiky. Žalobce žije v České republice od roku 1989, mluví plynule česky, je plně integrován do české společnosti. Navíc na území České republiky žije společně s matkou, které je 74 let, je ve špatném zdravotním stavu, na žalobce je plně odkázaná a na policii se dostavil dobrovolně. Nemohl jinak, neboť nemohl reálně vycestovat a nechat zde matku bez pomoci. Žalobce bydlí se svou matkou N. P., nar. , na adrese Ch., P.. Žalobce je jedinou blízkou osobou své matky, která dne 20. 4. 2014 utrpěla komplikovanou zlomeninu kotníku. Matka je na žalobce psychicky a momentálně i fyzicky plně odkázaná, v České republice nemá nikoho a starostlivost o matku je v současné době vzhledem k jejímu zdravotnímu stavu nevyhnutelná. Žalobce se domnívá, že tento faktor měl správní orgán vzít v potaz, když posuzoval nebezpečnost pro veřejný pořádek a rovněž přiměřenost rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců.

Dále žalobce namítl chybějící zdůvodnění aplikace maximální délky povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, přičemž odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č.j. 3 Azs 24/2013-42, a ze dne 14. 5. 2014, č.j. 8 Azs 43/2014-54. Automatické uložení maximální zákonné doby popírá institut správního uvážení a nezohledňuje individuální okolnosti případu. Napadené rozhodnutí je proto dle názoru žalobce pro nedostatek odůvodnění nepřezkoumatelné. Současně žalovanému vytkl, že nezvážil alternativy k povinnosti setrvat v ZZC, protože ust. § 46a zákona o azylu žádné alternativy neupravuje. Tento legislativní stav je však podle jeho názoru nesouladný s čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně základních práv a svobod a není v souladu se základní logikou detence. V této souvislosti žalobce odkazuje na Doporučení UNHCR k zajišťování cizinců z roku 2012.

Dle názoru žalobce napadené rozhodnutí rovněž postrádá náležité zdůvodnění, jak je vyžaduje ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Dle tohoto ustanovení je správní orgán povinen uvést důvody výroků, podklady pro jejich vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení. Namísto toho zde však žalovaný pouze rekapituluje informace získané ze spisového materiálu příslušných složek Policie ČR. Správní orgán zejména neuvádí, v čem konkrétně vidí nebezpečnost žalobce pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.

Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný uvedl v písemném vyjádření k žalobě, že ze všech okolností případu je zřejmé, že žalobce si byl zcela vědom uloženého vyhoštění i neúspěšnosti jím podaných opravných prostředků. Prodlužování výjezdního příkazu po nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění po několikaletém nelegálním pobytu na území České republiky nelze považovat za aktivní řešení pobytové situace, jak se snaží žalobce tvrdit v žalobě.

Co se týče nepřiměřenosti rozhodnutí o zajištění vzhledem k rodinnému životu na území České republiky (žalobce toto odůvodňuje nutností pečovat o matku), nelze nezdůraznit, že již v minulosti, vzhledem k opakovaným a několikaletým pobytům žalobce ve vězení, se matka žalobce nemohla na žalobcovu pomoc spolehnout. Vzhledem ke skutečnosti, že i v současné době si byl žalobce plně vědom toho, že svůj pobyt v České republice nemá legálně upraven, nelze dospět k závěru o nepřiměřenosti správního rozhodnutí.

K námitce žalobce vůči stanovené délce setrvání v zařízení pro zajištění cizinců žalovaný uvedl, že doba, po kterou je žalobce povinen setrvat v tomto zařízení, byla určena v souladu s předmětným ustanovením zákona o azylu, tj. do vycestování žalobce, maximálně však po dobu 120 dní. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.5.2014, č.j. 6 Azs 33/2014-45.

Pokud se týče neodůvodněnosti závěru o nebezpečnosti pro veřejný pořádek v souvislosti s rozsudky Nejvyššího správního soudu, na které žalobce odkazuje, žalovaný má za to, že ve svém rozhodnutí uvedl konkrétní skutečnosti, na základě kterých dospěl k závěru o důvodnosti možné hrozby pro veřejný pořádek ze strany žalobce, když poukázal na předchozí porušování právních předpisů žalobcem (opakovaná odsouzení k trestu odnětí svobody po celou dobu jeho pobytu v České republice) a též nerespektování vydaného rozhodnutí o správním vyhoštění.

Podle názoru žalovaného nebylo žalobou napadené rozhodnutí ve věci zpochybněno, proto žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 25. 4. 2014 byl žalobce rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, č.j. KRPA-164368-17/ČJ-2014-000022, zajištěn za účelem vyhoštění podle ustanovení § 124a odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) a umístěn do ZZC Bělá – Jezová, Bělá pod Bezdězem. Rozhodnutí správní orgán odůvodnil tím, že cizinec opakovaně porušuje právní předpisy, nerespektuje uložené správní vyhoštění dne 4. 11. 2013, kterým mu byla stanovena doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území EU na dva roky, byl 7x odsouzen za vydírání a krádeže, nerespektoval výjezdní příkaz. Konstatoval, že cizinec pobývá na území České republiky v rozporu s rozhodnutím o správním vyhoštění a bez platného víza.

Dne 30. 4. 2014 učinil žalobce prohlášení o mezinárodní ochraně. Dne 5. 5. 2014 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým podle ust. § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona o azylu, uložil žalobci povinnost setrvat v ZZC Bělá – Jezová, Bělá pod Bezdězem až do vycestování, maximálně však do 2. 9. 2014. Toto rozhodnutí odůvodnil tím, že z informací poskytnutých příslušnými složkami Policie ČR zjistil, že žalobce přicestoval na území České republiky v roce 1989 s matkou na platný cestovní doklad a platné vízum na pozvání. Žalovaný dále zjistil, že žalobci bylo dne 4. 11. 2013 pod č. j. KRPA-64073-74/ČJ-2012-000022 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na dva roky, které nabylo právní moci dne

21. 11. 2013. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo rozhodnutím ze dne 5. 12. 2013, č.j. CPR-15830/ČJ-2013-930310-V237, zamítnuto jako opožděné. Dne 25. 3. 2014 byl žalobci vydán výjezdní příkaz s platností do 23. 4. 2014 s lhůtou k vycestování do 30 dnů od nabytí právní mocí rozhodnutí. Dne 24. 4. 2014 se žalobce dostavil na policii s žádostí o vydání výjezdního příkazu. Žalobce na území České republiky pobýval od 24. 4. 2014 bez platného víza či povolení k pobytu, tudíž neoprávněně, čehož si byl plně vědom. Zároveň bylo lustrací v evidencích Policie ČR zjištěno, že žalobce je zařazen od 26. 11. 2013 do 27. 12. 2015 do evidence nežádoucích osob. Dne 25. 3. 2014 byl žalobci vydán výjezdní příkaz s platností od 25. 3. 2014 do 23. 4. 2014. Žalobce z území České republiky nevycestoval, jako důvod uvedl, že by na vycestování potřeboval delší čas. Žalobce byl na území České republiky celkem 7x odsouzen pro spáchání trestných činů vydírání a krádeže. Do protokolu sepsaného na cizinecké policii žalobce uvedl, že žije s matkou, o níž se stará, je rozvedený a má syna, s nímž není v kontaktu. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem je žalovaný přesvědčen, že by žalobce mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci České republiky, který již narušil svým nelegálním pobytem v České republice a nevycestováním z jejího území, a proto shledal naplnění podmínek stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Dále žalovaný zjistil, že žalobce není osobou vyloučenou z aplikace ust. § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť není osobou v tomto ustanovení vyjmenovanou. Z těchto důvodů žalovaný konstatoval, že žalobce je povinen setrvat v ZZC v Bělé – Jezové, Bělá pod Bezdězem, maximálně však do 2. 9. 2014.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalobce žalobou napadenému rozhodnutí vytýká hned několik nedostatků. Mimo jiné brojí proti době, po kterou mu byla stanovena povinnost setrvat v ZZC, kterou považuje za nepřiměřenou a tvrdí, že správní orgán rozhodl o maximální zákonné době po kterou je povinen setrvat v ZZC bez jakéhokoliv odůvodnění. Namítl, že uložení maximální zákonné doby povinnosti setrvat v ZZC nezohledňuje individuální okolnosti případu a napadené rozhodnutí je v tomto ohledu nepřezkoumatelné. Nejnovější judikatura Nejvyššího správního soudu na tuto otázku nahlíží jinak. Konkrétně se jedná o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013-42, podle kterého z jazykového výkladu

ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu lze dovodit, že správní orgán má možnost správního uvážení, aby v jednotlivých případech stanovil dobu kratší, tato doba však nesmí překročit zákonné maximum. Pokud zákon dává správnímu orgánu možnost správního uvážení, jeho rozhodnutí musí být náležitě odůvodněno, aby bylo možné přezkoumat, zda tyto meze nepřekročil nebo správní uvážení nezneužil. Nejvyšší správní soud se dále zabývá podobným institutem, kterým je zajištění cizince za účelem správního vyhoštění (§ 124 zákona o pobytu cizinců) s tím, že závěry judikatury (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-93) o nezbytnosti odůvodnění stanovení délky zajištění lze analogicky vztáhnout i na rozhodování o povinnosti setrvat v ZZC podle zákona o azylu. Žalovaný proto podle Nejvyššího správního soudu musí odůvodnit rozhodnutí o délce uložené povinnosti, zejména pokud se rozhodne uložit zákonné maximum. V projednávané věci žalovaný rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v ZZC až do vycestování, maximálně však do 2. 9. 2014. Tuto část výroku však žádným způsobem neodůvodnil. Proto je rozhodnutí žalovaného v rozsahu stanovení doby zajištění nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

Nedostatky soud shledal i v závěru žalovaného o tom, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalovaný například v této souvislosti uvádí, že žalobce veřejný pořádek již narušil svým nelegálním pobytem v České republice a opakovaným nevycestováním z jejího území, avšak z předchozí rekapitulace skutkových zjištění, ze kterých žalovaný vycházel, není patrné, které období žalovaný považuje za období nelegálního pobytu, zda opravdu vychází z toho, že zde byl žalobce nelegálně pouze ten jeden den (24. 4. 2014), když mu dne 23. 4. 2014 končila platnost výjezdního příkazu, nebo i období jiné. Totéž platí o výjezdním příkazu - žalovaný uvedl, že žalobce narušil veřejný pořádek v rámci České republiky i opakovaným nevycestováním, ale z rozhodnutí žalovaného soud zjistil, že žalobci byl vydán výjezdní příkaz pouze jednou, a to po té, co se žalobce neúspěšně odvoláním a žalobou bránil proti správnímu vyhoštění. Žalovaný se pak zcela nedostatečně vypořádal s dalším porušováním právních předpisů žalobcem na území České republiky. Nutno tedy konstatovat, že i v tomto ohledu je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovanému musí soud vytknout také to, že se nezabýval okolnostmi žalobcova předchozího života, o kterém má z řízení o udělení mezinárodní ochrany (ze žádosti a pohovorů) dostatek informací. Uvedení i těchto okolností a jejich zhodnocení by podle názoru soudu přispělo k přesvědčivosti žalobou napadeného rozhodnutí. Ostatně z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že je povinností správního orgánu, který rozhoduje o povinnosti setrvat v ZZC, zabývat se individuálními okolnostmi života cizince.

Naopak nedůvodná je námitka, že žalovaný pouze rekapituluje skutkový stav zjištěný z policejního spisu bez jakýchkoliv úvah o povaze jednání žalobce a stupni nebezpečnosti pro veřejný pořádek. Krajský soud v Praze v postupu, kdy žalovaný využil informace zjištěné v předchozím řízení, nepovažuje pochybení. Tento závěr ostatně zaujal i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 5. 3. 2014, čj. 3 Azs 24/2013-42, kde uvedl, že „*[p]řevzetí skutkových zjištění z předchozího řízení o zajištění do rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců proto není nedostatkem tohoto rozhodnutí za předpokladu, že tato skutková zjištění umožňují dostačujícím způsobem posoudit, zda jsou splněny podmínky pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, včetně posouzení otázky, zda cizinec nespadá do chráněné skupiny osob, na které nelze tuto povinnost aplikovat.*“

Ze shora uvedených důvodů soud rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení

(§ 76 odst. 4 s. ř. s.). Učinil tak, aniž by ve věci nařizoval ústní jednání, neboť použité ustanovení tento postup výslovně předpokládá. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalovaný ve věci neměl úspěch a žalobci, kterému by jako úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. 6. 2014

Olga S t r á n s k á, v.r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 12. 6. 2014 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost: Alena Léblová